

Arrest

nr. 216 230 van 31 januari 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 21 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeksters en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeksters, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 26 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 27 oktober 2015 om internationale bescherming. Op 13 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoeksters aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – *i.e.* de schoondochter van tweede verzoekster – werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoense afkomst. U bent soenniet. U bent geboren in 1990 in Herat. Toen u twee jaar oud was, verhuisde uw familie naar het tweede district van de stad Kandahar. U ging nooit naar school in Afghanistan. Zo'n negen jaar geleden trouwde u met F. R. (...), uw neef langs moederszijde. Samen met hem kreeg u één dochter, Z. (...).

F. (...) was vrachtwagenchauffeur. Hij transporteerde goederen in Kandahar. Op een dag kreeg hij de opdracht hout op te halen aan de Ishkafirpoort. Onderweg raakte zijn vrachtwagen in panne. Hij laadde een deel van zijn lading uit om de vrachtwagen lichter te maken en ontdekte explosieven verborgen in de laadruimte. Hij belde een kennis van hem om raad. Zijn kennis kwam naar hem toe samen met soldaten. De soldaten droegen F. (...) op te tonen waar hij zijn lading had opgehaald. F. (...) antwoordde dat hij gedood zou worden als hij hen toonde waar hij zijn lading had opgehaald. De soldaten zeiden dat ze hem niet zouden laten gaan als hij hen de plek niet toonde. Daarop bracht F. (...) de soldaten noodgedwongen naar de plek waar hij zijn lading had opgehaald. Daarna moest hij mee naar het politiekantoor voor ondervraging, waarna hij werd vrijgelaten. 's Avonds laat kwam hij thuis aan. U en uw schoonmoeder, G. (...) Rofi (O.V. 8.151.630), waren ondertussen bezorgd omdat hij normaal vroeger thuis kwam. F. (...) deed het hele gebeuren uit de doeken. Hij en uw schoonmoeder vreesden dat de taliban hem zou komen zoeken en dat jullie levens in gevaar waren. Jullie waren aan het bespreken wat jullie zouden doen toen er plots op de deur geklopt werd. F. (...) maakte aanstalten de deur te openen, maar uw schoonmoeder hield hem tegen en gebaarde hem weg te gaan. Uw schoonmoeder vroeg wie daar was en wat ze wouden. Iemand antwoordde dat ze F. (...) zochten. Er werd nogmaals op de deur geklopt en men probeerde de deur te openen. Uw schoonmoeder opende de deur en werd meteen bij de keel gegrepen. Haar hoofd raakte de muur en bloedde. De personen die binnenkwamen vroegen opnieuw waar F. (...) was en doorzochten jullie huis. Ze vonden F. (...) niet en zeiden jullie dat jullie F. (...) aan hen moesten overhandigen. Ze zeiden ook dat ze jullie niet zouden laten gaan. Ze gingen weg en u hield zich bezig met de verwondingen van uw schoonmoeder. Een halfuur later ongeveer hoorden jullie gewerschoten. Jullie brachten de nacht thuis door en vertrokken bij zonsopgang naar het huis van uw ouders. Jullie deden het hele verhaal aan uw ouders. Uw vader besloot informatie te vergaren buitenshuis. Niemand had echter F. (...) gezien. Omdat uw vader zelf niet in de problemen wilde geraten door jullie, besloot hij dat jullie bij N. (...), de echtgenoot van de zus van F. (...), moesten gaan wonen. Deze werkte als tolk voor de Amerikanen en woonde in Khanadar, een dorp gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika. Uw schoonmoeder, uw dochter en uzelf verhuisden de volgende ochtend naar Khanadar, waar jullie vier à viereneenhalf jaar inwoonden bij N. (...). Deze werd omwille van zijn werk bedreigd door de taliban. Hij kreeg een visum om met zijn echtgenote en kinderen naar de Verenigde Staten te gaan. Hij slaagde er echter niet in om voor u, uw schoonmoeder en uw dochter eveneens een visum te bemachtigen. Daarom regelde hij dat jullie naar Europa zouden kunnen gaan.

Na zijn vertrek woonden jullie nog drieënhalve à vier maanden alleen in zijn huis, waarna zijn broer jullie naar de luchthaven van Kabul bracht. Met het vliegtuig zijn jullie via een tussenstop in een Arabisch land naar Europa gevlogen. Na een rit van twee à drie uur in een zwarte wagen, kwamen jullie aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 oktober 2015. De volgende dag diende u samen met uw schoonmoeder een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en niet te kunnen overleven zonder de hulp van mannelijke familieleden.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: de taskara van uw schoonmoeder en documenten betreffende de gezondheidstoestand van uw schoonmoeder (een diagnose van haar diabetes, een medisch onderzoeksverslag naar aanleiding van haar onregelde diabetes, een nota van dokter B. (...) betreffende haar diabetes, een laboverslag, een verzorgingsfiche en twee verslagen van haar psycholoog/psychotherapeut). U legt tevens kopieën neer van tien appreciatiecertificaten van N. (...) voor zijn werk als tolk voor de Amerikaanse strijdkrachten in Afghanistan, 18 aanbevelingsbrieven over N. (...)s werk als tolk, twee foto's van N. (...) en enkele van zijn kinderen, acht foto's van N. (...) aan het werk en van documenten betreffende de gezondheidstoestand van uw schoonmoeder (een orthopedisch verslag, een verslag van de afdeling Endocrinologie, een verslag van de dienst Oogziekten, een oogonderzoek en de historiek van haar medisch dossier).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Het is namelijk volkomen tegenstrijdig met de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot F. M. R. (...) in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten op 12 april 2011 en 5 december 2012. Het lijkt geen twijfel dat F. M. R. (...) uw echtgenoot betreft. Zijn naam (F. M. R. (...)), geboorteplaats (Kandahar) en etniciteit (Pashtoen) (verklaring DVZ F. (...), d.d. 26.04.2011, vragen 1-6) stemmen immers overeen met de door u en uw schoonmoeder verschaft informatie over uw echtgenoot F. (...) (verklaring DVZ S. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 15; verklaring DVZ G. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 15-16; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS G. (...), d.d. 19.06.2018, p. 5). F. (...) verklaarde dat zijn vader A. Q. (...) heet en d.d. 26.04.2011 anderhalf jaar geleden overleden is (verklaring DVZ F. (...), vraag 11). Uw schoonmoeder verklaarde eveneens dat haar echtgenoot A. Q. (...) heette en dat hij d.d. 27.01.2016 zes jaar geleden overleden was (verklaring DVZ G. (...), vraag 15). F. (...) verklaarde dat hij d.d. 26.04.2011 anderhalf jaar geleden gehuwd was met S. (...), de dochter van zijn tante langs moederszijde, geboren in Herat, met wie hij één dochter, Z. (...), geboren op 6 februari 2010, had (verklaring DVZ F. (...), vraag 15). Ook deze verklaringen stemmen overeen met uw verklaringen dat u d.d. 27.01.2016 zes jaar gehuwd was met F. (...) (verklaring DVZ S. (...), vraag 15), dat F. (...) uw neef langs moederszijde is (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS S. (...), d.d. 19.06.2018, p. 8), dat u geboren bent in Herat (verklaring DVZ S. (...), vraag 5) en dat u samen met F. (...) één dochter, Z. (...), heeft, geboren op 6 december 2010 (verklaring DVZ S. (...), vraag 16). Voorts verklaarde hij een zus Rona te hebben (verklaring DVZ F. (...), vraag 30) en een schoonbroer Nangialay Hamidi, die als tolk werkte voor de Amerikanen (verklaring meervoudige aanvraag F. (...), d.d. 13.12.2012, vraag 15), hetgeen overeenstemt met uw verklaringen over uw schoonzus R. (...) en haar echtgenoot N. H. (...) (CGVS S. (...), p. 5, 10, 14, 19) en de verklaringen van uw schoonmoeder over haar dochter R. (...)/N. (...) en diens echtgenoot N. (...) (CGVS G. (...), p. 7-8).

F. (...)s verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn volstrekt tegenstrijdig met het door u uiteengezette asielrelaas. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming haalde hij geen feiten of elementen aan waaruit zou gebleken kunnen hebben dat hij Afghanistan verlaten had uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat hij, bij een eventuele terugkeer, alsnog een dergelijke vrees diende te hebben. Hem gevraagd waarom hij Afghanistan verlaten had, stelde hij dat hij zijn land beu was geweest. Hij moest elke nacht huilen omwille van de ontploffingen of het geluid van kogels dat hij hoorde (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud F. (...), d.d. 03.01.2012, p. 8). Hij stelde geen persoonlijke problemen te hebben gehad (CGVS F. (...), pp. 8, 10), noch problemen gekend te hebben met 'taliban, regering of Amerikanen' (CGVS F. (...), p. 1). Het was de situatie in Afghanistan die hem 'gek maakte' (CGVS F. (...), p. 10). In tegenstelling tot uw verklaringen dat F. (...) een vrachtwagenchauffeur was die goederen transporteerde, verklaarde F. (...) dat hij een kledingwinkel openhield in Kandahar en nooit een andere job gedaan had (CGVS F. (...), p. 6). Daar F. (...) geen elementen aanhaalde die wezen op een vrees voor persoonsgerichte vervolging en hij daarnaast verklaarde over een familiaal netwerk te beschikken in Kabul, nam het CGVS op 24 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 15 mei 2012. Op 5 december 2012 diende F. (...) een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook in het kader van dit verzoek vermeldt F. (...) nergens de gebeurtenissen die u en uw schoonmoeder uit de doeken deden (verklaring meervoudige aanvraag F. (...)), ook niet in de zeer uitgebreide brieven over zijn levensverhaal die hij neerlegde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale

bescherming). Met betrekking tot zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 13 december 2012.

Aangezien u uw vrees voor de taliban in grote mate terugbrengt tot wat uw echtgenoot F. (...) zou meegemaakt hebben in Afghanistan ontnemen bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u, uw schoonmoeder en F. (...) uw asielaanvraag elke geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel o.a. in de provincies Bamyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan en in de steden Jalalabad en Herat geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u en uw schoonmoeder bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werden op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS S. (...), p. 2; CGVS G. (...), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat jullie niet hebben voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie levenswandel en familiaal netwerk in Afghanistan.

Eerst en vooral legden u en uw schoonmoeder zoals hierboven reeds aangehaald ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het lot van F. (...), jullie respectievelijke echtgenoot en zoon. Vervolgens dienen tal van tegenstrijdigheden vastgesteld te worden tussen uw en uw schoonmoeders verklaringen

enerzijds en de verklaringen van uw echtgenoot F. (...) anderzijds. Uw echtgenoot F. (...) verklaarde in zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat uw ouders in de wijk Macroryan van de stad Kaboel woonden (verklaring DVZ F. (...), vraag 15; CGVS F. (...), p. 4). Hij verklaarde zelf tot 18-jarige leeftijd in Kandahar gewoond te hebben en dan vier jaar lang in Karachi, Pakistan gewoond te hebben, alwaar hij u huwde en waar jullie dochter geboren werd (verklaring DVZ F. (...), vraag 15-16; CGVS F. (...), p. 2-3). Daarnaast verklaarde hij dat uw moeder een tijd in Karachi woonde, op het ogenblik dat hij u huwde, en dat uw ouders later terugkeerden naar Kabul (CGVS F. (...), p. 7). Uit de verklaringen van uw echtgenoot dient afgeleid te worden dat uw vader en moeder, hoewel zij oorspronkelijk afkomstig zijn van respectievelijk Herat en Kandahar een periode in Kabul, Karachi en opnieuw Kabul woonden. Redelijkerwijze kan geconcludeerd worden dat ook u een deel van uw leven in Kabul doorbracht, alvorens naar Karachi verhuisd te zijn.

Daarnaast verklaarde F. (...) een tante langs moederszijde te hebben, met andere woorden, een zus van uw schoonmoeder en uw moeder, die in de wijk Khair Khana van de stad Kabul woonde met haar echtgenoot en kinderen. Deze tante langs moederszijde had haar eigen huis en één van haar zonen werkte als IT officer bij Azizi bank (CGVS F. (...), p. 3,4). F. (...) verklaarde vijf zussen te hebben, waarvan één in Urgon, Paktika woonde, één in de wijk Macroyan van de stad Kabul en drie in Kandahar. Van de zus die in de stad Kabul woonde, verklaarde hij dat haar echtgenoot een tolk was die voor de NAVO of ISAF werkte (CGVS F. (...), p. 3). Ook de echtgenoot van de zus die in Urgon, Paktika woonde, werkte als tolk (CGVS F. (...), p. 7). Uw schoonmoeder verklaart echter slechts één dochter te hebben (CGVS G. (...), p. 7; verklaring DVZ G. (...), vraag 16).

Er werden tevens tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw schoonmoeder over uw ooms langs moederszijde, met andere woorden over de broers van uw schoonmoeder en uw moeder. Uw schoonmoeder verklaarde d.d. 27.01.2016 bij de DVZ twee broers te hebben gehad die respectievelijk twee en drie à vijf jaar geleden overleden waren, en één zus, die nog leefde (verklaring DVZ G. (...), vraag 17). Wanneer zij op het CGVS gevraagd wordt hoeveel broers en zussen zij heeft, vermeldt zij enkel haar zus L. (...), uw moeder (CGVS G. (...), p. 7). U verklaart dan weer dat u twee ooms langs moederszijde had: één oom die 'lang geleden' overleden is en één oom die d.d. 19.06.2018 zo'n vijf maand geleden overleden is (CGVS S. (...), p. 10). Deze oom zou met andere woorden op het ogenblik van uw schoonmoeders verklaringen bij de DVZ nog geleefd moeten hebben. De brief die op 26 maart 2017 geschreven werd door de psycholoog van uw schoonmoeder maakt dan weer melding van het 'recente nieuws' dat haar broer gedood is.

U en uw schoonmoeder leggen verder oppervlakkige verklaringen af over het overlijden van uw vader, waardoor ook ernstige vraagtekens bij diens overlijden dienen geplaatst te worden. U verklaart dat uw vader tweeënhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kwam te overlijden maar voegt hier onmiddellijk aan toe niet te weten of hij een natuurlijke dood gestorven was dan wel of hij gedood werd door iemand. Het is weinig geloofwaardig dat uw moeder u telefonisch zou informeren over het overlijden van uw vader zonder dat zijn doodsoorzaak daarbij ter sprake zou gekomen zijn. De vraag wat uw moeder dan verteld heeft over zijn overlijden ontwijkt u eerst tweemaal door respectievelijk te stellen dat u geen gsm heeft en dat u bij een bevriende Pashtoense familie thuis in Sijsele op de hoogte gebracht werd over het overlijden van uw vader om dan wanneer de vraag nog een derde keer gesteld wordt te antwoorden dat zij verteld heeft dat hij overleden is ten gevolge van een ziekte (CGVS S. (...), p. 8-9). De vaststelling dat u niet spontaan kunt antwoorden op deze eenvoudige vraag, schaadt het geloof in uw verklaringen over uw vaders overlijden in ernstige mate. Ook uw schoonmoeder blijkt niet op de hoogte van de doodsoorzaak van uw vader. Het door haar geschetste verloop van het gesprek waarin ze te horen kreeg dat hij overleden was is weinig aannemelijk. Uw schoonmoeder verklaart dat toen zij vroeg naar hoe hij overleden was, ze het antwoord kreeg dat hij 'gewoon' overleden was. Ze zou opgeworpen hebben dat hij op jonge leeftijd overleden was, maar zou hierop geen antwoord gekregen hebben. Gevraagd waarom zij denkt dat iemand hem misschien gedood zou hebben, antwoord ze dat ze dit vermoedt omdat haar zoon vermist is (CGVS G. (...), p. 6-7). Daar er geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen over het lot van F. (...) kan er met deze verklaring vanzelfsprekend geen rekening gehouden worden.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas, kan er verder ook geen geloof gehecht worden aan uw vier à viereneenhalf jaar durende verblijf in Khanadar, Urgun, Paktika. U koppelt uw verhuis naar Khanadar, Urgun, Paktika immers rechtstreeks aan uw ongeloofwaardig bevonden problemen (CGVS G. (...), p. 4-5, 18; CGVS S. (...), p. 14, 23-24). De conclusie dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw vier à viereneenhalf jaar durende verblijf in Khanadar wordt verder versterkt door de vaststelling dat u en uw schoonmoeder uiterst oppervlakkige verklaringen afleggen over jullie

beweerde verblijf ginder. U noch uw schoonmoeder zijn in staat zich te herinneren in welk seizoen jullie naar Khanadar verhuisd zijn. U verklaart dat het weer gemiddeld was, warm noch koud. U kan zich echter niet herinneren of u naar Khanadar verhuisde na de winter of na de zomer. Jullie verklaren jullie onwetendheid aan de hand van de angst en het verdriet ten gevolge van de verdwijning van F. (...) waardoor jullie op dat ogenblik overmand waren (CGVS G. (...), p. 5; CGVS S. (...), p. 6). Daar jullie asielaanvraag ongelofwaardig werd bevonden, kan deze verklaring vanzelfsprekend niet weerhouden worden. Uw schoonmoeder slaagt er vervolgens niet in het huis van N. (...) in Khanadar, waar jullie hoegenaamd vier à viereneenhalf in doorbrachten, te beschrijven. Zij verklaart dat het huis van N. (...) vier of vijf kamers had. Ze somt op dat er een kamer was waarin zij en u sliepen, een kamer waarin haar dochter en N. (...) sliepen en een kamer waarin de kinderen sliepen. Gevraagd of er naast die drie kamers nog kamers waren in zijn huis, antwoordt zij dat ze het vergeten is. Vervolgens gevraagd of er een gastenkamer was, antwoordt ze bevestigend. Het is uiterst merkwaardig dat zij de gastenkamer niet spontaan vermeldt wanneer gevraagd wordt zijn huis te beschrijven. Gevraagd of er een voorraadkamer was, antwoordt zij dat ze dat vergeten is en verwijst ze naar een ziekte die ze heeft om haar vergeetachtigheid te staven (CGVS G. (...), p. 8). Uw schoonmoeder laat echter na een medische attest neer te leggen dat een dergelijk zware geheugenstoornis, waarbij men het huis waar men vier à viereneenhalf jaar in doorgebracht zou hebben niet voor de geest kan halen, staaft. Het attest opgemaakt door haar psycholoog, waarin deze melding maakt van geheugen- en concentratiestoornissen die hij heeft kunnen vaststellen bij uw schoonmoeder waardoor het exact herinneren en weergeven van concrete feiten, data en plaatsen verstoord wordt, heeft geen waarde omdat het niet opgesteld werd door een dokter met de nodige kennis en bevoegdheid om dergelijke stoornissen te diagnosticeren. Overigens heeft uw schoonmoeder geen enkel probleem met het zich herinneren van de weersomstandigheden bij haar vertrek uit Kabul en bij aankomst in België (CGVS G. (...), p. 5). Ook de vaststelling dat zij een gedetailleerd en uitgebreid asielaanvraag heeft kunnen instuderen laat geen geheugen- of concentratiestoornissen blijken. Verder weet u niet of er een Amerikaanse basis was in Urgun (S. (...), p. 15), hoewel dit blijkt uit de documenten die u neerlegt in verband met het werk van N. (...). U noch uw schoonmoeder zijn in staat ook maar één dorp op te noemen dat in de buurt van het dorp Khanadar, waar jullie naar eigen zeggen jarenlang gewoond hebben, ligt (CGVS S. (...), p. 16; CGVS G. (...), p. 12). U weet evenmin of het dorp Khanadar deel uitmaakte van een groter dorp (CGVS S. (...), p. 5). U weet niet wat de provinciehoofdstad van Paktika is (CGVS S. (...), p. 16), zelfs wanneer deze later tijdens uw persoonlijk onderhoud bij naam genoemd wordt, doet deze geen belletje bij u rinkelen. U beaamt al van Sharan gehoord te hebben maar weet niet of het een bazaar is of iets anders (CGVS S. (...), p. 18; zie administratief dossier). U bent niet in staat een aan Urgun grenzend district op te noemen (CGVS S. (...), p. 16). Sterker nog, wanneer de districten Sarobi, Bermel, Ziruk, Naka en Omna achtereenvolgens opgenoemd worden, blijkt u van geen enkele van deze plaatsnamen gehoord te hebben (CGVS S. (...), p. 18). Ook uw schoonmoeder heeft nog nooit gehoord van het aan Urgun grenzende district Bermel (CGVS G. (...), p. 12). Van het aan Urgun grenzende district Sarobi beweert zij al eens gehoord te hebben. Gevraagd waar Sarobi ligt, antwoordt uw schoonmoeder oppervlakkig dat het 'misschien daar ergens ligt' (CGVS G. (...), p. 12). Zulke antwoorden zijn weinig ernstig. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen over uw reisweg van Urgun, Paktika naar Kabul, antwoordt u dat de snelheid van een Amerikaans konvooi afhangt van of ze onderweg mijnen tegenkomen (S. (...), p. 21). Het is opvallend dat u antwoordt met een algemeenheid in plaats van uw persoonlijke ervaring te beschrijven. Uw schoonmoeder legt daarnaast tegenstrijdige verklaringen af over de scholing van haar kleindochter. Bij de DVZ verklaarde zij dat de taliban zelfs wist naar welke school haar kleindochter ging (vragenlijst CGVS G. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 5). Op het CGVS luidde het dan weer dat geen van haar kleinkinderen ooit naar school is gegaan in Afghanistan. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, ontkent uw schoonmoeder ooit verklaard te hebben dat de taliban wist waar haar kleindochter naar school ging (CGVS G. (...), p. 10). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid.

Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Urgun, Paktika, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban die u aanhaalt ten gevolge van de tewerkstelling van N. (...) (CGVS S. (...), p. 5; vragenlijst CGVS S. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongelofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw levenswandel en familiaal netwerk in Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van waar en in welke omstandigheden u uw leven heeft doorgebracht en van het werkelijk familiaal netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongelofwaardige verklaringen met betrekking tot uw levenswandel en familiaal netwerk, verhindert u het CGVS te

beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Tot slot wijzen F. (...)s verklaringen over zijn comfortabele financiële situatie in Afghanistan op de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief voor u en zijn moeder. F. (...) verklaarde tijdens zijn onderhoud op het CGVS financieel een goed leven geleid te hebben in Afghanistan. Hij betaalde 16 à 17.000 dollar aan de mensensmokkelaar, geld dat hij bezat mede dankzij de verkoop van zijn klerenwinkel (CGVS F. (...), p. 7, 10).

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De taskara van uw schoonmoeder kan uw asielaanvraag noch haar verblijf in Urgan aantonen. Uw schoonmoeder verklaart immers dat zij haar taskara liet opmaken in Kabul (CGVS G. (...), p. 14). De medische documenten betreffende de diabetes en oogproblemen van uw schoonmoeder kunnen evenmin uw asielaanvraag, levenswandel of familiaal netwerk in Afghanistan aantonen. De verslagen van haar psycholoog over haar geheugen- en concentratiestoornissen werden reeds besproken. De documenten betreffende het werk van N. (...) kunnen evenmin uw asielaanvraag, levenswandel of familiaal netwerk in Afghanistan aantonen. U noch uw schoonmoeder worden vermeld in deze documenten. Nochtans verklaren u en uw schoonmoeder dat N. (...) pogingen ondernam om jullie mee naar de VS te kunnen nemen (vragenlijst CGVS G. (...), vraag 5; CGVS S. (...), p. 6). Evenmin blijkt uit de door u neergelegde documenten dat N. (...) en zijn gezin effectief verhuisd zijn naar de Verenigde Staten. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegt om uw familiale band met N. (...) te staven en dat zelfs indien u uw familiale band met N. (...) en zijn verhuis naar de Verenigde Staten zou aantonen, quod non, dit geen afbreuk zou doen aan de vaststelling dat u geen zicht geeft op de rest van uw familiaal netwerk in Afghanistan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw schoonmoeder G. R. (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoense afkomst. U bent soenniet. U bent geboren in 1959 in het derde district van de stad Kandahar. U ging nooit naar school in Afghanistan. Zo'n acht jaar geleden overleed uw echtgenoot. U heeft een zoon, F. (...), en een dochter, N. (...).

F. (...) was vrachtwagenchauffeur. Hij transporteerde goederen in Kandahar. Op een dag kreeg hij de opdracht ergens hout op te halen. Onderweg kreeg hij een platte band. Hij laadde een deel van zijn lading uit en ontdekte explosieven verborgen in de laadruimte. Hij belde een vriend van hem om raad. Zijn kennis kwam naar hem toe samen met de politie. De soldaten droegen F. (...) op te tonen waar hij zijn lading had opgehaald. F. (...) antwoordde dat hij gedood zou worden als hij hen toonde waar hij zijn lading had opgehaald. De soldaten zeiden dat ze hem niet zouden tonen aan de taliban en dat hij enkel de plaats waar hij het hout had ingeladen, moest tonen. Daarop bracht F. (...) de soldaten noodgedwongen naar de plek waar hij zijn lading had opgehaald. Daarna moest hij mee naar het politiekantoor. Men bedankte hem voor het tonen van de plaats waar hij zijn lading had opgehaald. De politie zei dat ze nu wisten wat te doen. Daarna werd F. (...) vrijgelaten. 's Avonds laat kwam hij thuis aan. U en de echtgenote van uw zoon, tevens de dochter van uw zus, S. R. (...), waren ondertussen bezorgd omdat hij normaal vroeger thuis kwam. F. (...) deed het hele gebeuren uit de doeken. Hij vreesde represailles van de taliban en besliste dat jullie ergens anders naartoe moesten. Plots werd er op de deur geklopt. F. (...) maakte aanstalten de deur te openen, maar u verbood het hem omdat er nog nooit zo laat op de deur geklopt was en gebaarde hem weg te gaan. Vanachter de deur vroeg u wie daar was. Iemand antwoordde dat ze F. (...) zochten. U antwoordde dat hij naar Bandar was. Er werd nogmaals op de deur geklopt en men probeerde de deur te openen. U opende de deur en werd meteen bij de keel gegrepen. Uw hoofd raakte de muur en bloedde. De personen die binnenkwamen, doorzochten jullie huis. Ze vonden F. (...) niet en zeiden dat jullie F. (...) aan hen moesten overhandigen en dat ze de volgende keer F. (...) niet zouden laten gaan. Ze dreigden ook het kleine kind in uw huis niet met rust te zullen laten. Zodra ze weggingen, hoorden jullie gewerschoten. Jullie brachten de nacht thuis door en vertrokken 's morgensvroeg naar het huis van Shabnams ouders (uw zus en haar echtgenoot). Jullie deden het hele verhaal aan haar ouders. Omdat uw schoonbroer zelf niet in de problemen wilde geraken door jullie, besloot hij dat jullie bij N. (...), de echtgenoot van uw dochter, moesten gaan wonen. Deze werkte als tolk voor de Amerikanen en woonde in Khanadar, een dorp gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika. Uw schoondochter, uw kleindochter en uzelf verhuisden de volgende ochtend naar Khanadar, waar jullie viereenehalf à vijf jaar inwoonden bij N. (...). Deze werd omwille van zijn werk bedreigd door de taliban. Hij kreeg een visum om met zijn echtgenote en kinderen naar de Verenigde Staten te gaan. Hij slaagde er echter niet in om voor u, uw schoonmoeder en uw dochter eveneens een visum te bemachtigen. Daarom regelde hij dat jullie naar Europa zouden kunnen gaan.

Na zijn vertrek woonden jullie nog drieënhalf à vier maanden alleen in zijn huis, waarna zijn broer jullie naar de luchthaven van Kabul bracht. Met het vliegtuig zijn jullie via een tussenstop in Saoedi-Arabië naar Europa gevlogen. Jullie betraden het Belgisch grondgebied op 26 oktober 2015. De volgende dag diende u samen met uw schoondochter een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en nergens heen te kunnen gaan zonder familie.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara en documenten betreffende uw gezondheidstoestand (een diagnose van uw diabetes, een medisch onderzoeksverslag naar aanleiding van uw onregelde diabetes, een nota van dokter B. (...) betreffende uw diabetes, een laboverslag, een verzorgingsfiche en twee verslagen van uw psycholoog/psychotherapeut). U legt tevens kopieën neer van tien appreciatiecertificaten van N. (...) voor zijn werk als tolk voor de Amerikaanse strijdkrachten in Afghanistan, 18 aanbevelingsbrieven over N. (...)s werk als tolk, twee foto's van N. (...) en enkele van zijn kinderen, acht foto's van N. (...) aan het werk en van documenten betreffende uw gezondheidstoestand (een orthopedisch verslag, een verslag van de afdeling Endocrinologie, een verslag van de dienst Oogziekten, een oogonderzoek en de historiek van uw medisch dossier).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt meerdere stukken neer ter staving van uw aandoening onregelde diabetes. Uit deze stukken kan nergens opgemaakt worden dat deze aandoening uw deelname aan de procedure zou beïnvloeden.

Daarnaast legt u eveneens een psychosociaal verslag en een attest neer. In deze stukken stelt uw psycholoog/psychotherapeut dat u lijdt aan geheugen- en concentratiestoornissen ten gevolge traumatische gebeurtenissen in Afghanistan, de blijvende onzekerheid over het lot van uw zoon die door de taliban ontvoerd werd, het recente nieuws dat ook uw broer door de taliban vermoord werd en uw onzeker toekomstperspectief. Als u gevraagd wordt naar uw psychologische problemen werpt u slechts fysieke problemen op (CGVS G. (...), p.12). Wel geeft u elders aan dat u psychologische problemen heeft omdat van al uw problemen en omdat uw zoon vermist is (CGVS G. (...), p.2,18). Vooreerst moet er zoals hieronder aangegeven opgeworpen worden dat een psycholoog niet de bevoegdheid heeft om een medische diagnose te stellen laat staan dat hij dit op basis van drie gesprekken zou kunnen doen. Uw psychische toestand wijt uw psycholoog aan een overbelasting van het stress-systeem voornamelijk te wijten aan de onzekerheid over het lot van uw zoon. Zoals hieronder uiteengezet blijkt uw bewering dat u geen nieuws heeft over uw zoon volstrekt ongeloofwaardig. Deze vaststelling doet ernstige vragen rijzen bij uw werkelijke psychologische staat. Te meer daar er uit het verloop van het persoonlijk onderhoud geen geheugenproblemen afgeleid konden worden. Hoewel u enkele malen aangaf geheugenproblemen te hebben was u in staat om op tal van vragen gedetailleerde antwoorden te geven en zoals hieronder aangetoond een volledig verzonnen asielrelaas gedetailleerd uiteen te zetten (CGVS G. (...), p.16-18). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet afgeleid worden dat uw aangehaalde medische problemen u niet in staat stellen om naar behoren deel te nemen aan de door u opgestarte procedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw schoondochter S. R. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:
(...)

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 225 419, is de schoondochter van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 225 423. Verzoeksters beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In de tweede bestreden beslissing wordt immers verwezen naar en geciteerd uit de eerste bestreden beslissing. In hun respectieve verzoekschriften vechten verzoeksters op identieke wijze (delen van) de inhoud van de voormelde beslissingen aan. Gelet op het voorgaande dienen de twee zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, te worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Het verzoekschrift van eerste verzoekster (zaak RvV 225 419 / IV)

3.1.1.1. In een eerste middel voert eerste verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Verwerende partij stelt eerstens geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoekende partij omdat deze niet zou stroken met hetgeen haar echtgenoot - de heer F. M. R. (...) verklaard zou hebben tijdens zijn asielaanvraag in 2011 en 2012.

Zij formuleert het als volgt:

Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Het is namelijk volkomen tegenstrijdig met de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot F. M. R. (...) in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten op 12 april 2011 en 5 december 2012. Het lijdt geen twijfel dat F. M. R. (...) uw echtgenoot betreft. Zijn naam (F. M. R. (...)), geboorteplaats (Kandahar) en etniciteit (Pashtoen) (verklaring DVZ F. (...), d.d. 26.04.2011, vragen 1-6) stemmen immers overeen met de door u en uw schoonmoeder verschaft informatie over uw echtgenoot F. (...) (verklaring DVZ S. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 15; verklaring DVZ G. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 15-16; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS G. (...), d.d. 19.06.2018, p. 5). F. (...) verklaarde dat zijn vader A. Q. (...) heet en d.d. 26.04.2011 anderhalf jaar geleden overleden is (verklaring DVZ F. (...), vraag 11). Uw schoonmoeder verklaarde eveneens dat haar echtgenoot A. Q. (...) heette en dat hij d.d. 27.01.2016 zes jaar geleden overleden was (verklaring DVZ G. (...), vraag 15). F. (...) verklaarde dat hij d.d. 26.04.2011 anderhalf jaar geleden gehuwd was met S. (...), de dochter van zijn tante langs moederszijde, geboren in Herat, met wie hij één dochter, Z. (...), geboren op 6 februari 2010, had (verklaring DVZ F. (...), vraag 15). Ook deze verklaringen stemmen overeen met uw verklaringen dat u d.d. 27.01.2016 zes jaar gehuwd was met F. (...) (verklaring DVZ S. (...), vraag 15), dat F. (...) uw neef langs moederszijde is (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS S. (...), d.d. 19.06.2018, p. 8), dat u geboren bent in Herat (verklaring DVZ S. (...), vraag 5) en dat u samen met F. (...) één dochter, Z. (...), heeft, geboren op 6 december 2010 (verklaring DVZ S. (...), vraag 16). Voorts verklaarde hij een zus Rona te hebben (verklaring DVZ F. (...), vraag 30) en een schoonbroer Nangialay Hamidi, die als tolk werkte voor de Amerikanen (verklaring meervoudige aanvraag F. (...), d.d. 13.12.2012, vraag 15), hetgeen overeenstemt met uw verklaringen over uw schoonzus R. (...) en haar echtgenoot N. H. (...) (CGVS S. (...), p. 5, 10, 14, 19) en de verklaringen van uw schoonmoeder over haar dochter R. (...)/N. (...) en diens echtgenoot N. (...) (CGVS G. (...), p. 7-8).

F. (...)'s verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn volstrekt tegenstrijdig met het door u uiteengezette asielrelaas. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming haalde hij geen feiten of elementen aan waaruit zou gebleken kunnen hebben dat hij Afghanistan verlaten had uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat hij, bij een eventuele terugkeer, alsnog een dergelijke vrees diende te hebben. Hem gevraagd waarom hij Afghanistan verlaten had, stelde hij dat hij zijn land beu was geweest. Hij moest elke nacht huilen omwille van de ontploffingen of het geluid van kogels dat hij hoorde (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud F. (...), d.d. 03.01.2012, p. 8). Hij stelde geen persoonlijke problemen te hebben gehad (CGVS F. (...), pp. 8, 10), noch problemen gekend te hebben met 'taliban, regering of Amerikanen' (CGVS F. (...), p. 1). Het was de situatie in Afghanistan die hem 'gek maakte' (CGVS F. (...), p. 10). In tegenstelling tot uw verklaringen dat F. (...) een vrachtwagenchauffeur was die goederen transporteerde, verklaarde F. (...) dat hij een kledingwinkel openhield in Kandahar en nooit een andere job gedaan had (CGVS F. (...), p. 6). Daar F. (...) geen elementen aanhaalde die wezen op een vrees voor persoonsgerichte vervolging en hij daarnaast verklaarde over een familiaal netwerk te beschikken in Kabul, nam het CGVS op 24 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 15 mei 2012. Op 5 december 2012 diende F. (...) een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook in het kader van dit verzoek vermeldt F. (...) nergens de gebeurtenissen die u en uw schoonmoeder uit de doeken deden (verklaring meervoudige aanvraag F. (...)), ook niet in de zeer uitgebreide brieven over zijn levensverhaal die hij neerlegde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming). Met betrekking tot zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 13 december 2012.

Aangezien u uw vrees voor de taliban in grote mate terugbrengt tot wat uw echtgenoot F. (...) zou meegemaakt hebben in Afghanistan ontnemen bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u, uw schoonmoeder en F. (...) uw asielaanvragen elke geloofwaardigheid.

Verzoekende partij ontkent niet dat de heer F. (...) haar echtgenoot is. Wat verwerende partij echter over het hoofd lijkt te hebben gezien is dat de gebeurtenissen waarover verzoekende partij en haar moeder vertelden dateren van 2015. De asielaanvragen van de heer F. (...) dateren van 2011 en 2012 en werden in 2012 definitief afgesloten.

Het is dan ook niet vreemd dat de echtgenoot van verzoekende partij - de heer F. (...) - in 2011 en 2012 niets vertelde over de gebeurtenissen die pas in 2015 plaatsvonden. Het is pas in dat jaar dat hij als vrachtwagenchauffeur werkte en problemen kreeg, hoe kan hij daar dan oververteld hebben in 2011/2012?!

Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij dan ook niet en ziet niet in welke tegenstrijdigheden verwerende partij haar meent te kunnen verwijten met het relaas van haar echtgenoot!

Verwerende partij heeft het asielaanvragen van verzoekende partij en haar schoonmoeder niet verder onderzocht door te stellen dat het niet strookte met het relaas van haar echtgenoot. Hierboven werd reeds aangetoond dat deze redenering volledig van de pot gerukt is.

Verwerende partij is bijzonder onvoorzichtig en onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.1.3 Daarnaast haalt verwerende partij aan dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar schoonmoeder.

Al vanaf het begin van het gehoor heeft verzoekende partij aangehaald dat haar schoonmoeder kampte met mentale problemen en heel veel zaken niet meer weet/niet meer herinnert. Hiervan werden eveneens verschillende medische attesten voorgelegd: p. 3 CGVS

Heeft u zelf nog vragen of opmerkingen vooraleer we van start gaan?

Ik heb een ding, het is over mijn schoonmoeder, mijn schoonmoeder heeft mentale problemen, ik heb papieren meegenomen van de dokter, ze is zeer ziek, en ze vergeet alles, ik woon in hetzelfde huis als haar en ik zie haar, ze vergeet soms om haar eigen kleinkinderen te herkennen, het incident dat gebeurd is met haar zoon, heeft haar verstand veel beïnvloed, ik zeg dit, zij is erger dan mij, omdat ze een oudere vrouw is, die zeer ziek is en zeer erge mentale problemen heeft, de dokter heeft zelfs gezegd dat ze haar interview niet moeten nemen, want ze vergeet alles en ze is ziek, mijn advocaat heeft de papieren misschien ook naar u gezonden maar ik heb ze ook.

De schoonmoeder van verzoekende partij is een oude dame en is ernstig ziek. Verwerende partij heeft hier helemaal geen rekening mee gehouden. Dit is niet ernstig.

Het gaat dan ook niet op om op compleet foutieve gronden het vluchtelingenrelaas van verzoekende partij zondermeer van de hand te doen.

Verzoekende partij heeft de waarheid verteld en komt weldegelijk in aanmerking voor internationale bescherming."

3.1.1.2. In een tweede middel voert eerste verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Ten tweede stelt de verwerende partij in haar beslissing dat er geen subsidiaire bescherming kan gegeven worden aan verzoekende partij.

Zij meent dat verzoekende partij niet duidelijk zou zijn geweest over haar verblijfplaatsen in Afghanistan en wanneer zij zouden verhuisd zijn.

Zoals verzoekende partij aanhaalde, is zij ongeschoold en wordt er in Afghanistan geen belang gehecht aan data: p. 4 CGVS

Welk jaar is het vandaag in Afghanistan?

Ik denk dat het 1397 is, maar ik ben niet opgeleid dus ik weet die dingen niet zo goed.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens de omliggende dorpen van Kandahar en Paktika niet te kunnen opnoemen.

Zoals verzoekende partij stelde tijdens het gehoor, kwam zij als alleenstaande vrouw niet buiten. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat zij geen uitgebreide geografische kennis heeft: p. 5 CGVS

Waar in Paktika heeft u gewoond?

In het district van Paktika, Urgan.

In welk dorp van Urgan?

In het dorp Khanadar.

Behoort Khanadar tot een groter dorp?

De rest weet ik niet, omdat de zus van mijn echtgenoot daar woont, ik weet dat het dorp die naam heeft, maar of het tot iets anders behoort, dat weet ik niet.

Welke dorpen zijn dichtbij Khanadar?

Ik ben er niet van op de hoogte, we gingen vroeger nooit naar buiten. De vrouwen gingen niet naar buiten, de vrouwen van Afghanistan gaan niet zo veel naar buiten, omwille van de angst waren we niet in staat naar buiten te gaan. We woonden daar, maar we voelden ons niet menselijk, omdat het leven dat we leidden erger was dan dieren, het was niet het leven van een mens.

Waar in Urgan is Khanadar?

Waar in Urgan is Khanadar? Ik ben er niet van op de hoogte. Ik weet enkel dit: dat Khanadar de naam van het dorp is van de zus van mijn echtgenoot en de naam van het dorp is Khanadar. De rest, daar ben ik niet van op de hoogte.

Maar probeer mij te beschrijven waar in Urgan Khanadar is, want u heeft er gewoond.

We zijn van Kandahar naar Paktika gegaan, naar het district Urgan, naar het dorp Khanadar. Dat is het dorp waar de zus van mijn echtgenoot woont en ik weet enkel dit. niets anders. We gingen vroeger niet buiten het huis, we waren huisvrouwen, en we vragen deze dingen niet van onze mannen omdat het niet onze traditie is, we zijn van Kandahar naar Paktika gegaan, en daar was het erger dan dat omdat alle taliban daar aanwezig waren en de echtgenoot van de zus van mijn echtgenoot, hij was een tolk en de taliban zaten achter hem aan. En omwille daarvan waren we ook in diep gevaar, onze levens waren in groot gevaar en we gingen niet uit het huis, en ik weet niets anders erover.

Ook hier is verwerende partij aldus bijzonder onredelijk te werk gegaan en heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met het specifiek en kwetsbaar profiel van verzoekende partij.

II.1.2 Wat er ook van zij, er wordt niet getwijfeld aan de Afghaanse herkomst en nationaliteit van verzoekende partij. Verzoekende partij kan zich - als alleenstaande vrouw met een dochtertje - nergens vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveilig in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensely volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti-Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant

and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained wilfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.*
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.*
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.*
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.*

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016. "40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates. no part of Afghanistan is safe.

Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4. Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized." including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances – for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill-treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;
- ethnic minorities including Hazaras; and
- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations."

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Uit al het voorgaande blijkt dan ook ten overvloede dat verzoekende partij zich niet (meer) veilig in Afghanistan kan vestigen.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

3.1.2. Het verzoekschrift van tweede verzoekster is inhoudelijk identiek aan dat van eerste verzoekster.

3.2. Stukken

Als bijlage aan de verzoekschriften wordt het rapport "Forced back to danger" van Amnesty International van oktober 2017 als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

3.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop.

3.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt eerste verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielaas nu dit volkomen tegenstrijdig is met de verklaringen die door haar echtgenoot werden afgelegd in het kader van de door hem op 12 april 2011 en 5 december 2012 ingediende verzoeken om internationale bescherming en zij haar vrees voor de taliban in grote mate terugbrengt tot wat haar echtgenoot in Afghanistan zou hebben meegemaakt.

In de tweede bestreden beslissing wordt tweede verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door eerste verzoekster werden uiteengezet en omdat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeksters slagen er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen.

Verzoeksters ontkennen niet dat F. de echtgenoot van eerste verzoekster en de zoon van tweede verzoekster is. In de bestreden beslissingen wordt terecht gewezen op de volgende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van F. en deze van verzoeksters:

“F. (...)s verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn volstrekt tegenstrijdig met het door u uiteengezette asielaas. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming haalde hij geen feiten of elementen aan waaruit zou gebleken kunnen hebben dat hij Afghanistan verlaten had uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat hij, bij een eventuele terugkeer, alsnog een dergelijke vrees diende te hebben. Hem gevraagd waarom hij Afghanistan verlaten had, stelde hij dat hij zijn land beu was geweest. Hij moest elke nacht huilen omwille van de ontploffingen of het geluid van kogels dat hij hoorde (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud F. (...), d.d. 03.01.2012, p. 8). Hij stelde geen persoonlijke problemen te hebben gehad (CGVS F. (...), pp. 8, 10), noch problemen gekend te hebben met ‘taliban, regering of Amerikanen’ (CGVS F. (...), p. 1). Het was de situatie in Afghanistan die hem ‘gek maakte’ (CGVS F. (...), p. 10). In tegenstelling tot uw verklaringen dat F. (...) een vrachtwagenchauffeur was die goederen transporteerde, verklaarde F. (...) dat hij een kledingwinkel

openhield in Kandahar en nooit een andere job gedaan had (CGVS F. (...), p. 6). Daar F. (...) geen elementen aanhaalde die wezen op een vrees voor persoonsgerichte vervolging en hij daarnaast verklaarde over een familiaal netwerk te beschikken in Kabul, nam het CGVS op 24 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 15 mei 2012. Op 5 december 2012 diende F. (...) een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook in het kader van dit verzoek vermeldt F. (...) nergens de gebeurtenissen die u en uw schoonmoeder uit de doeken deden (verklaring meervoudige aanvraag F. (...)), ook niet in de zeer uitgebreide brieven over zijn levensverhaal die hij neerlegde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming). Met betrekking tot zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 13 december 2012.”

Verzoeksters voeren in het eerste middel van het verzoekschrift aan dat de gebeurtenissen waarover zij vertelden dateren van 2015 en dat de commissaris-generaal dit over het hoofd zag. Aangezien de asielaanvragen van F. in 2012 definitief werden afgesloten is het volgens hen dan ook niet vreemd dat deze niets vertelde over de gebeurtenissen die pas in 2015 plaatsvonden, toen hij als vrachtwagenchauffeur werkte en problemen kreeg. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 januari 2016 verklaarden dat de problemen van F. dateren van ongeveer 4,5 à 5 jaar geleden en dat zij na deze problemen naar Paktika zijn gegaan, waar ze nog ongeveer 4,5 jaar verbleven (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 16, Vragenlijst, vraag nr. 3.5; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 12, Vragenlijst, vraag nr. 3.5). Ook op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelden verzoeksters dat zij na het incident met F. van Kandahar verhuisd zijn naar Paktika, waar zij 4 à 4,5 jaar doorbrachten (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 19 juni 2018, p. 14; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 19 juni 2018, p. 5). Aldus slagen verzoeksters er niet in de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, die steun vinden in de stukken van de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten.

Aangezien verzoeksters hun vrees voor vervolging door de taliban in grote mate terugbrengen tot wat F. in Afghanistan zou hebben meegemaakt, hecht ook de Raad omwille van de hierboven aangehaalde flagrante tegenstrijdigheden tussen het asielaanvraag van F. en dat van verzoeksters geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeksters.

Om de voorgaande redenen hecht de Raad ook geen geloof aan de problemen met de taliban die verzoeksters aanhalen ten gevolge van de tewerkstelling van N., de schoonbroer van F., die als tolk voor de Amerikanen werkte en bij wie zij na hun vertrek uit Kandahar 4 à 4,5 jaar inwoonden. Verzoeksters koppelen hun verhuis naar Paktika immers rechtstreeks aan de ongeloofwaardig bevonden problemen van F. met de taliban, zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf in Paktika en de problemen die zij daar zouden hebben ondervonden. Dat geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden verblijf in Paktika blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissingen aangehaalde vaststelling dat verzoeksters over dat verblijf uiterst oppervlakkige verklaringen aflegden. In de eerste bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U noch uw schoonmoeder zijn in staat zich te herinneren in welk seizoen jullie naar Khanadar verhuisd zijn. U verklaart dat het weer gemiddeld was, warm noch koud. U kan zich echter niet herinneren of u naar Khanadar verhuisde na de winter of na de zomer. Jullie verklaren jullie onwetendheid aan de hand van de angst en het verdriet ten gevolge van de verdwijning van F. (...) waardoor jullie op dat ogenblik overmand waren (CGVS G. (...), p. 5; CGVS S. (...), p. 6). Daar jullie asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden, kan deze verklaring vanzelfsprekend niet weerhouden worden. Uw schoonmoeder slaagt er vervolgens niet in het huis van N. (...) in Khanadar, waar jullie hoegenaamd vier à viereneenhalf in doorbrachten, te beschrijven. Zij verklaart dat het huis van N. (...) vier of vijf kamers had. Ze somt op dat er een kamer was waarin zij en u sliepen, een kamer waarin haar dochter en N. (...) sliepen en een kamer waarin de kinderen sliepen. Gevraagd of er naast die drie kamers nog kamers waren in zijn huis, antwoordt zij dat ze het vergeten is. Vervolgens gevraagd of er een gastenkamer was, antwoordt ze bevestigend. Het is uiterst merkwaardig dat zij de gastenkamer niet spontaan vermeldt wanneer gevraagd wordt zijn huis te beschrijven. Gevraagd of er een voorraadkamer was, antwoordt zij dat ze dat vergeten is en verwijst ze naar een ziekte die ze heeft om haar vergeetachtigheid te staven (CGVS G. (...), p. 8). Uw schoonmoeder laat echter na een medische attest neer te leggen dat een dergelijk zware geheugenstoornis, waarbij men het huis waar men vier à viereneenhalf jaar in doorgebracht zou hebben niet voor de geest kan halen, staaft. Het attest opgemaakt door haar psycholoog, waarin deze melding maakt van geheugen- en concentratiestoornissen die hij heeft kunnen vaststellen bij uw schoonmoeder waardoor het exact herinneren en weergeven van concrete feiten, data en plaatsen verstoord wordt, heeft geen waarde omdat het niet opgesteld werd door een dokter met de nodige

kennis en bevoegdheid om dergelijke stoornissen te diagnosticeren. Overigens heeft uw schoonmoeder geen enkel probleem met het zich herinneren van de weersomstandigheden bij haar vertrek uit Kabul en bij aankomst in België (CGVS G. (...), p. 5). Ook de vaststelling dat zij een gedetailleerd en uitgebreid asielaanvraag heeft kunnen instuderen laat geen geheugen- of concentratiestoornissen blijken. Verder weet u niet of er een Amerikaanse basis was in Urgun (S. (...), p. 15), hoewel dit blijkt uit de documenten die u neerlegt in verband met het werk van N. (...). U noch uw schoonmoeder zijn in staat ook maar één dorp op te noemen dat in de buurt van het dorp Khanadar, waar jullie naar eigen zeggen jarenlang gewoond hebben, ligt (CGVS S. (...), p. 16; CGVS G. (...), p. 12). U weet evenmin of het dorp Khanadar deel uitmaakte van een groter dorp (CGVS S. (...), p. 5). U weet niet wat de provinciehoofdstad van Paktika is (CGVS S. (...), p. 16), zelfs wanneer deze later tijdens uw persoonlijk onderhoud bij naam genoemd wordt, doet deze geen belletje bij u rinkelen. U beaamt al van Sharan gehoord te hebben maar weet niet of het een bazaar is of iets anders (CGVS S. (...), p. 18; zie administratief dossier). U bent niet in staat een aan Urgun grenzend district op te noemen (CGVS S. (...), p. 16). Sterker nog, wanneer de districten Sarobi, Bermel, Ziruk, Naka en Omna achtereenvolgens opgenoemd worden, blijkt u van geen enkele van deze plaatsnamen gehoord te hebben (CGVS S. (...), p. 18). Ook uw schoonmoeder heeft nog nooit gehoord van het aan Urgun grenzende district Bermel (CGVS G. (...), p. 12). Van het aan Urgun grenzende district Sarobi beweert zij al eens gehoord te hebben. Gevraagd waar Sarobi ligt, antwoordt uw schoonmoeder oppervlakkig dat het 'misschien daar ergens ligt' (CGVS G. (...), p. 12). Zulke antwoorden zijn weinig ernstig. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen over uw reisweg van Urgun, Paktika naar Kabul, antwoordt u dat de snelheid van een Amerikaans konvoi afhangt van of ze onderweg mijnen tegenkomen (S. (...), p. 21). Het is opvallend dat u antwoordt met een algemeenheid in plaats van uw persoonlijke ervaring te beschrijven. Uw schoonmoeder legt daarnaast tegenstrijdige verklaringen af over de scholing van haar kleindochter. Bij de DVZ verklaarde zij dat de taliban zelfs wist naar welke school haar kleindochter ging (vragenlijst CGVS G. (...), d.d. 27.01.2016, vraag 5). Op het CGVS luidde het dan weer dat geen van haar kleinkinderen ooit naar school is gegaan in Afghanistan. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, ontkent uw schoonmoeder ooit verklaard te hebben dat de taliban wist waar haar kleindochter naar school ging (CGVS G. (...), p. 10). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid."

Verzoeksters ongeschooldheid biedt geen verschoning voor de tal van oppervlakkige verklaringen en onwetendheden omtrent hun regio van herkomst. Ook van een persoon die nooit enig onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat de inherente verstandelijke vermogens van verzoeksters zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeksters zouden verhinderen hun directe omgeving en leefwereld de laatste jaren voor hun vertrek uit Afghanistan te omschrijven. De bewering van verzoeksters in het tweede middel dat er in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan data, doet voorts niet ter zake. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat op grond van het niet (correct) kunnen weergeven van bepaalde data geen geloof wordt gehecht aan de asielaanvragen van verzoeksters. Wel wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat verzoeksters zich niet kunnen herinneren in welk seizoen zij naar Paktika zijn verhuisd. Waar verzoeksters er in het tweede middel verder nog op wijzen dat zij als alleenstaande vrouwen niet buitenkwamen zodat het niet hoeft te verbazen dat zij geen uitgebreide geografische kennis hebben, beperken zij zich tot het vergoelijken van hun gebrek aan kennis over de regio waarin zij volgens hun verklaringen hebben verbleven in de laatste vier jaren voor hun vertrek uit Afghanistan, zonder de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Hoe dan ook zijn verzoeksters minstens in het dorp Khanadar, in de provincie Paktika, toegekomen en eruit vertrokken via een van de omliggende dorpen, zodat zij ook met dit argument de Raad niet kunnen overtuigen.

Gelet op het voorgaande, tonen verzoeksters niet aan dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan recent in het dorp Khanadar, gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika, hebben verbleven. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat ze naar daar zijn verhuisd en aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van de door verzoeksters uiteengezette asielaanvragen. De overige motieven van de bestreden beslissingen zijn bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op deze motieven niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

Waar verzoeksters ten slotte menen dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij “*na al die jaren in Europa*” verwesterd zouden zijn, beperken zij zich tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeksters tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in Europa sinds oktober 2015 van hen dusdanig verwesterde vrouwen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren uit een rapport van Amnesty International toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven hier in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeksters op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

3.3.5.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeksters hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeksters maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend. Waar verzoeksters er in het tweede middel op wijzen dat eerste verzoekster zich als alleenstaande vrouw met een dochtertje nergens in Afghanistan kan vestigen zonder gevaar voor haar leven, wordt er op gewezen dat zij, gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen over hun recente herkomst, niet aantonen dat eerste verzoekster zich in een dergelijke situatie bevindt.

3.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat aan de Afgaanse nationaliteit van verzoeksters niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maken verzoeksters echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig zijn uit het dorp Khanadar, gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeksters om hun verzoeken om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de (recente) verblijfplaats van verzoeksters voor hun komst naar België of over de vraag of verzoeksters (recent) afkomstig zijn uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. Te dezen kan de Raad uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeksters zelf menen dat er in de regio waar zij de laatste jaren voor hun vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk verbleven geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeksters in het tweede middel van het verzoekschrift betogen dat het eigenlijk niet van belang is uit welke regio van Afghanistan zij afkomstig zijn, aangezien uit het rapport “*Forced Back to Danger*” van Amnesty International van oktober 2017 (stukkenbundel verzoeksters, stuk 3) blijkt dat geen enkel deel van Afghanistan veilig genoeg te noemen is om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, stelt de Raad vast dat het inderdaad zo is dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat deze organisatie repatriëringen naar Afghanistan afraadt, doch dat louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan verzoeksters

kan worden toegekend. In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (hypothese 1).

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (hypothese 2).

Uit het rapport van Amnesty International blijkt dat alhoewel de situatie achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie, wat ook in de bestreden beslissingen wordt aangegeven. Uit voormeld rapport blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar. Daarom is het essentieel dat verzoeksters hun recente regio van herkomst ter kennis brengen van de Raad, zodat kan onderzocht worden of zij onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest “*Elgafaji*” vallen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeksters geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.5.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maakten dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN